

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 108.539 van 27 juni 2002
in de zaak A. 122.850/VII-27.035**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat A. NAVASARTIAN,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Jenatzystraat 13

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Iraanse nationaliteit, op 24 juni 2002 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juni 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 april 2002, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht bij aangetekende brief verzonden op 18 juni 2002;

Gelet op de beschikking van 26 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 25 juni 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, die verschijnen in persoon, van advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat N. DAELMAN, die, loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen verklaarden zich op 10 januari 2001 een eerste maal vluchteling. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot tot weigering van verblijf. Deze beslissingen werd op 2 maart 2001 bevestigd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging die de verzoekende partijen bij de Raad van State tegen deze beslissingen hadden ingesteld werden bij arrest nr. 101.818 van 13 december 2001 afgewezen.

1.2. Op 15 februari 2002 dienden de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 10 april 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 juni 2002 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, ten aanzien van de eerste verzoekende partij, letterlijk als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Isfahan en heeft u de Iraanse nationaliteit. U beweerde Iran te hebben verlaten omwille van uw politieke activiteiten. U zou aanhanger zijn geweest van de royalisten en zou zich tegen het regime hebben geuit. Zo zou u geregeld pamfletten en videocassettes van M. hebben verspreid die tegen het regime waren gericht, alsook geregeld clandestiene vergaderingen hebben bijgewoond, die ook soms bij u thuis plaatsvonden. U zou voor de eerste maal problemen hebben gehad met de B.j toen een verkoper en een klant werden gearresteerd. U zou naar het kantoor van de B.j zijn gegaan, een dispuut met hen hebben gehad en uiteindelijk een betoging hebben georganiseerd om uw verkoper en klant vrij te krijgen. Ze zouden geen duidelijke reden voor de arrestatie hebben gegeven, maar ze zouden u hebben verteld dat ze reeds informatie over u hadden. De volgende dag zouden de B. U hebben beschuldigd hun kantoor te hebben vernield en zouden u met de dood hebben bedreigd. Met de hulp van een bevriend commandant zou u echter met rust zijn gelaten. Op de begrafenis van de moeder van A. N., zou u pamfletten van M. hebben uitgedeeld aan de aanwezigen. De autoriteiten zouden op

de hoogte zijn geweest dat u die pamfletten had verspreid en dat u contact had met de groep rond M. en zouden daarom naar u op zoek zijn. De autoriteiten zouden bij u thuis zijn langsgekomen, maar u zou nog net het huis hebben kunnen verlaten en eerst bij uw vader en nadien in Teheran hebben kunnen onderduiken. Toen de autoriteiten bij u thuis binnenvielen zouden ze bij een huiszoeking allerlei bezwarend materiaal hebben gevonden. U vreest vervolging in Iran en daarom zou u samen met uw vrouw XXX het land hebben verlaten.

U heeft een eerste asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 10/01/2001. U kreeg van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf die op 02/03/2001 werd bevestigd door het Commissariaat-generaal omdat uw aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond was. U zou beroep hebben aangetekend bij de Raad van State dat op 13/12/2001 werd afgewezen. U zou echter niet zijn ingegaan op de vraag het grondgebied te verlaten en in België zijn gebleven. Op 15/02/2002 zou u een tweede asielaanvraag hebben ingediend gestaafd met nieuwe elementen. Zo zou u een aantal documenten uit Iran hebben opgestuurd gekregen die uw vervolging door de Iraanse autoriteiten zouden aantonen. Deze documenten zijn de volgende: brieven van uw broer, zus en schoonbroer die uw situatie zouden bevestigen; documenten aangaande uw professionele activiteiten, zoals ondermeer facturen; een kopie van uw boekje burgerlijke stand en een plattegrond van uw huis. Voorts zou u tijdens uw verblijf in België twee verschillende faxen hebben verstuurd ter attentie van respectievelijk de Islamitische Leider Khamenei en Shahrودي, het hoofd van het justitiële apparaat in Iran. In deze faxen zou u zich uitspreken tegen het beleid van de huidige autoriteiten. U legt de originele documenten voor, alsook de ontvangstrapporten van de faxen. Toen u contact nam met uw familie in Iran zou u hebben vernomen dat de druk op hen werd opgevoerd en dat er bij uw vader bijna elke dag een huiszoeking werd gedaan.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten of elementen onvoldoende zijn om te kunnen vaststellen dat er ernstige aanwijzingen zijn van een daadwerkelijke, systematische en persoonsgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Zo verklaart u te worden gezocht door de autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten die tegen het regime zouden zijn gericht. U zou geregeld hebben deelgenomen aan clandestiene vergaderingen, alsook zou u geregeld pamfletten hebben gereproduceerd en verspreid (verhoorverslag CGVS p.11-14). Omwille van het uitdelen van de pamfletten op de begrafenis van de moeder van A. N. en de daaropvolgende huiszoeking, zouden de autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten. Vooreerst dient te worden gesteld dat er ernstig kan worden getwijfeld aan uw politiek engagement. Zo heeft u tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag enkel het feit vermeld dat u pamfletten had uitgedeeld op de begrafenis van de moeder van N.. Nergens maakte u melding dat u geregeld clandestiene vergaderingen bijwoonde, noch dat u zelf op ander tijdstippen pamfletten reproduceerde en verspreidde. Verder is het hoogst opmerkelijk dat u als royalist beweert actief te zijn voor de groep rond M. en N., die zelf geen royalisten zijn.

Verder dient er ook te worden gesteld dat de geloofwaardigheid van uw vervolging door de Iraanse autoriteiten in twijfel kan worden getrokken. Zo verklaarde u tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de autoriteiten naar u op zoek waren en dit enkel na het uitdelen van de pamfletten, en de daaropvolgende huiszoeking. Tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag voegde u er echter nog aan toe dat de autoriteiten een klant en uw verkoper hadden gearresteerd. U zou een betoging hebben georganiseerd en een dispuut hebben gehad met de Bosuitje om hun vrijlating te bewerkstelligen. Nadien zou u nog zijn lastiggevallen en meegenomen door de Bosuitje die u zouden hebben verteld dat ze reeds informatie over u hadden (verhoorverslag CGVS p.14-16). Deze belangrijke feiten die uw vervolging door de autoriteiten aantonen, had u tijdens uw eerste asielaanvraag nergens vermeld. Bijgevolg dient er te worden gesteld het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van uw vluchtmotieven ook bij uw tweede asielaanvraag wordt bevestigd.

Ook de nieuwe elementen die u heeft aangehaald ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag kunnen geen gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in het kader van de Vluchtelingenconventie aantonen. Zo zouden uw

familieleden in Iran enkele persoonlijke brieven hebben geschreven waarin ze bevestigen dat u door de autoriteiten wordt vervolgd. Deze brieven hebben geen officieel karakter en kunnen aldus niet worden beschouwd als een bewijsstuk voor een vervolging door de Iraanse autoriteiten. U baseert uw vrees voor vervolging louter op informatie door derden en u brengt niet de nodige gegevens naar voor om de juistheid van deze beweringen te kunnen aantonen.

Daarenboven zou u vanuit België twee brieven hebben gestuurd gericht aan Islamitische Leider Khamenei en aan Mr. Shahrودي Khamenei, waarin u kritiek uit ten opzichte van het regime. Er dient echter te worden gesteld dat er ernstige aanwijzingen zijn dat u door het sturen van deze faxen ter kwader trouw het statuut van vluchteling wenst te verkrijgen. Zo zou u de bewuste faxen in januari 2002 en in maart 2002 hebben verstuurd. Dit is nádat uw verzoeksschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State was verworpen (arrest van 13/12/2001). Voorts kan er worden gesteld dat uw politieke activiteiten in België niet ernstig en reëel zijn. Zo kan er niet worden gesproken van een continuïteit in uw politiek engagement, daar u geen melding maakt van de verderzetting van uw politieke activiteiten in België. Het louter feit dat u sporadisch enkele mensen in de Verenigde Staten zou contacteren om te praten over de Iraanse politiek, is onvoldoende om deze continuïteit aan te tonen. Voorts is het niet duidelijk dat de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw gestuurde faxen. U legt wel een aantal faxrapporten voor die een verzending aantonen naar het bureau van Khatami en een ander faxnummer. Dit is echter geen sluitend bewijs dat u effectief de door u geschreven brieven zou hebben verzonden.

De overige door u neergelegde documenten bevestigen weliswaar uw burgerlijke stand, uw professionele activiteiten en de plattegrond van uw beweerde huis maar zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen en om de eerdere weigeringsbeslissing te kunnen wijzigen."

De asielaanvraag werd kennelijk ongegrond en bedrieglijk bevonden.

Dit is de eerste bestreden beslissing; ten aanzien van de tweede verzoekende partij wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwezen naar de eerste bevestigende beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen, wat de derde voorwaarde betreft, de volgende uiteenzetting geven die kan worden betrokken op de vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"Het bevel om het grondgebied binnen vijf dagen te verlaten is op zich een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel.

Bovendien blijkt uit de feitelijke gegevens dat de verzoeker twee faxen heeft verstuurd naar de revolutionaire leiders van Iran, waarbij hij het (de) regime in Iran zeer sterk heeft becritiseerd en waarbij hij zich heeft geuit voor het omverwerpen van het politieke regime van Iran. Deze faxen zijn in het bezit van de Iraanse autoriteiten en verzoeker riskeert de doodstraf bij zijn terug keer. Uit de gegevens van het dossier

blijkt dat nadat zij de faxen hebben ontvangen, de Iraanse autoriteiten de familie van de verzoeker lastigvallen en dat het huis van de vader van verzoeker bijna elke dag voorwerp is van huiszoeking.”

Overwegende dat de verzoekende partijen na de weigeringsbeslissingen van 2 maart 2001, genomen na dringend beroep door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België zijn gebleven, hoewel hen een bevel was betekend om het grondgebied te verlaten; dat zij in het Rijk gebleven zijn gedurende de procedure voor de Raad van State, die in beginsel geen schorsend effect heeft; dat zij blijkbaar toen niet erg overtuigd waren van een gebeurlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel, vermits zij niet verschenen zijn op de terechtzitting waarop hun zaak was vastgesteld, zodat hun vordering bij toepassing van artikel 37, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moest worden verworpen; dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken waarom de toestand op dit ogenblik anders zou zijn;

Overwegende dat, indien de bewering van de verzoekende partijen als zouden zij de doodstraf riskeren bij terugkeer naar hun land van herkomst met de waarheid zou overeenstemmen, de vervolgingen en de straf, zoals blijkt uit de uiteenzetting van het nadeel in het verzoekschrift, het gevolg zijn van handelingen die de eerste verzoekende partij vrijwillig in België heeft gesteld nadat zijn eerste asielaanvraag definitief was afgewezen, en de Raad van State het beroep tegen de afwijzende beslissing had verworpen; dat de verzoekende partijen het beweerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel dan ook enkel aan hun eigen gedrag te wijten hebben; dat zulk een nadeel uiteraard niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verzoekende partijen voor het overige niet concreet uiteenzetten waarom te dezen het bevel om het grondgebied te verlaten in hunnen hoofde een ander moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou doen ontstaan;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt
verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig juni tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	H. KETS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. KETS.

E. BREWAEYS.